

Warszawa, dnia 04 czerwca 2020 r.

OPINIA PRAWNA

w przedmiocie dopuszczalności używania tłumików huku na strzelnicy

Opinia została sporządzona na zlecenie Firearms United Network, w celu dokonania analizy obowiązujących przepisów prawnych pod kątem dopuszczalności używania tłumików oraz wielofunkcyjnych urządzeń wylotowych o przeznaczeniu cywilnym nie będących, zgodnie z deklaracją producenta lub podmiotu wprowadzającego je na rynek wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym).

Używanie wielofunkcyjnych urządzeń wylotowych o przeznaczeniu cywilnym przez posiadaczy broni (towieckiej, sportowej, kolekcjonerskiej) na podstawie pozwolenia na broń jest dozwolone.

Używanie tłumików huku zamontowanych na broni szczególnie niebezpiecznej jest dozwolone wyłącznie w przypadkach w ustawie przewidzianych i dotyczy jedynie osób, które takie pozwolenie uzyskały. Ustawa przewiduje wyjątek od generalnego zakazu wydawania pozwoleń na broń szczególnie niebezpieczną, wyposażoną w tłumik huku lub przystosowaną do strzelania z użyciem tłumika huku, dla myśliwych – w celu wykonywania odstrzału sanitarnego.

Używanie tłumików huku wpisuje się w cele ochrony przed hałasem, związane z dążeniem do osiągnięcia wysokiego poziomu zdrowia i ochrony środowiska jako części polityki wspólnotowej.

Podstawy prawne:

1. art. 2, art. 5-7, art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 5 i 5a ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2019 r. poz. 284, z późn. zm.), dalej również jako „uobia”;
2. art. 61 ust. 8 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214, z późn. zm.), dalej jako „ustawa o działalności koncesjonowanej”;
3. ust. 1 w pozycji WT XIV w części IV załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 2019 r. w sprawie klasyfikacji rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagane uzyskanie koncesji (Dz. U. poz. 1888), dalej jako „rozporządzenie w sprawie klasyfikacji”;

4. art. 47a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2014 r. poz. 1539, z późn. zm.);
5. § 3, 4 i 8 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz. U. poz. 548, z późn. zm.),
6. art. 4 ust. 2 pkt 1, art. 42 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2168, z późn. zm.), dalej jako „Prawo łowieckie”;
7. art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (Dz. U. z 2015 r. poz. 1483);
8. art. 7 i art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. poz. 483, z późn. zm.), dalej również jako „Konstytucja RP”.

Punktem wyjścia dla rozważań w przedmiocie praw i obowiązków obywatela, w tym przypadku w zakresie używania tłumików dźwięku do legalnie posiadanej broni palnej oraz urządzeń wylotowych do takiej broni, powinna być konstytucyjna konstrukcja zasady legalizmu – po stronie organów władzy publicznej, które mają działać na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP), oraz korespondujący z nią, spoczywający na każdym obywatelu, obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej (art. 83 Konstytucji RP). Obywatelowi wolno zatem wszystko, co nie jest prawem zakazane, a organom wolno dokładnie tyle, ile przepisy prawne nakazują.

Dostęp do broni palnej w Polsce – uwagi wstępne

Kwestie nabywania i posiadania broni reguluje ustawa, a dostęp do broni palnej w Polsce określany jest w kategorii reglamentacji legalistycznej. Zgodnie z art. 2 uobia, poza przypadkami określonymi w ustawie nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni i amunicji jest zabronione.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 uobia, broń palną i amunicję do tej broni można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych - na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej. Nieliczne wyłączenia od obowiązku uzyskania pozwolenia na broń określono w art. 11 uobia. Dotyczą one następujących przypadków:

- 1) gromadzenia broni w zbiorach muzealnych na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) używania broni w celach sportowych, szkoleniowych lub rekreacyjnych na strzelnicy działającej na podstawie zezwolenia właściwego organu;
- 3) używania broni palnej sygnałowej i alarmowej do celów wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz przez osoby uprawnione do sygnalizacji zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych, jeżeli wymaga ona takiej sygnalizacji;

- 4) dysponowania bronią przez przedsiębiorców dokonujących obrotu bronią i amunicją na podstawie koncesji lub świadczących usługi rusznikarskie na podstawie odrębnych przepisów, o ile jest to związane bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 5) dysponowania bronią przekazaną w celu pozbawienia lub potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych;
- 6) posiadania broni palnej pozbawionej cech użytkowych;
- 7) posiadania przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie nieprzekraczającej 10 mA;
- 8) posiadania ręcznych miotaczy gazu obezwładniającego;
- 9) posiadania broni pneumatycznej;
- 10) posiadania broni palnej rozdzielnego ładowania, wytworzonej przed rokiem 1885 oraz replik tej broni;
- 11) posiadania broni palnej alarmowej o kalibrze do 6 mm.

Pozwolenie na broń wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej, w której określa się cel, w jakim zostało wydane oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni. Jej wydanie jest uzależnione od spełnienia dwóch przesłanek: dawania rękojmi niestwarzania zagrożenia oraz wykazania ważnej przyczyny posiadania broni. Na wniosek osoby posiadającej pozwolenie na broń wydaje się zaświadczenie uprawniające do nabycia rodzaju i liczby egzemplarzy broni zgodnie z pozwoleniem i amunicji do tej broni (art. 12 ust. 1 i 2 uobia).

Definicje

Postawione do analizy w niniejszej opinii zagadnienie prawne posiadania i korzystania z tłumików huku wymaga przedstawienia siatki pojęciowej, sformułowanej w przepisach prawa. Dotyczy to w szczególności pojęć broni palnej, istotnych części broni, tłumika huku (dźwięku), urządzenia wylotowego i broni szczególnie niebezpiecznej.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 uobia, w rozumieniu ustawy **bronią palną** jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego. W rozumieniu ustawy za dający się przystosować do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego uznaje się przedmiot, który ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przerobiony w celu miotania (art. 7 ust. 1a uobia).

Gotowe lub obrobione **istotne części broni** lub amunicji uważa się za broń lub amunicję (art. 5 ust. 1 uobia). Istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielet broni, baskiła, lufa z komorą nabojową, zamek, komora zamkowa oraz bęben nabojowy (art. 5 ust. 2 uobia). Katalog istotnych części broni jest katalogiem zamkniętym, co oczywiście oznacza, że żadne inne części broni nie mogą być do niego zaliczone, a ich posiadanie nie stanowi posiadania broni, nie wymaga więc stosownego pozwolenia, wydawanego w rygorze ustawy o broni i amunicji.

W katalogu istotnych części broni nie znalazły się ani tłumiki huku (dźwięku) ani urządzenia wylotowe. W ustawie o broni i amunicji nie ma też definicji tłumika huku (dźwięku), ani definicji urządzenia wylotowego, choć ustawa o broni i amunicji posługuje się pojęciem tłumika huku w przepisie katalogującym broń szczególnie niebezpieczną. Pojęcia tłumika dźwięku oraz urządzenia wylotowego nie zostały również zdefiniowane w ustawie o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, która z kolei (na poziomie aktów wykonawczych) oboma tymi pojęciami się posługuje.

Z braku definicji ustawowej konieczne wydaje się odwołanie do definicji wskazanej w Polskiej Normie PN-V-01016 lipiec 2004 – Broń strzelecka. Terminologia. Polska Norma nie stanowi wprawdzie źródła prawa *sui generis*, jednak w zakresie technicznej normalizacji stanowi w tym przypadku cenne źródło wiedzy. Zgodnie z polskimi przepisami o normalizacji jest ona normą krajową, przyjętą w drodze konsensu i zatwierdzoną przez krajową jednostkę normalizacyjną.

W myśl definicji zawartych w Polskiej Normie:

2.3.61 tłumik dźwięku broni strzeleckiej tłumik dźwięku – to urządzenie wylotowe broni strzeleckiej (2.3.60) stosowane w broni wyciszonej, służące do osłabienia głośności huku wystrzału pocisków oraz osłabienia jasności świecenia wyphywających z lufy gorących gazów prochowych --> small arms suppressor (silencer).

2.3.60 urządzenie wylotowe broni strzeleckiej: urządzenie wylotowe: część (lub zespół) broni strzeleckiej (2.1.4) zamocowana na wylotowej części lufy, służąca do zmniejszenia lub zwiększenia odrzutu, zmniejszenia płomienia wylotowego i huku wystrzału lub do miotania granatów nasadkowych itp. --> muzzle brake (muzzle attachment) of small arms.

Pomiędzy oboma pojęciami zachodzi więc zależność tego rodzaju, że każdy tłumik dźwięku (huku) jest urządzeniem wylotowym, ale nie każde urządzenie wylotowe jest tłumikiem huku – zbiór desygnatów nazwy „tłumik dźwięku” zawiera się w zbiorze desygnatów nazwy „urządzenie wylotowe”.

Co istotne, tłumik huku nie został zaliczony do istotnych części broni w ustawie o broni i amunicji, podobnie jak urządzenie wylotowe. Należy w pierwszej kolejności odrzucić pogląd, że posiadanie tłumika huku mogłoby naruszać ustawowy zakaz posiadania broni bez pozwolenia. Posiadanie pozwolenia na broń nie obejmuje tłumików huku.

Wyjątkiem będzie tłumik huku, stanowiący wyposażenie broni szczególnie niebezpiecznej, o której mowa w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia.

Sprzedaż tłumików dźwięku (huku) o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym została – zgodnie z art. 61 ust. 8 ustawy o sprzedaży koncesjonowanej – ograniczona. Takim ograniczeniom nie podlegają jednak żadne inne urządzenia wylotowe, również

i urządzenia wylotowe o funkcji tłumika huku, niemające przeznaczenia wojskowego lub policyjnego, ani wielofunkcyjne urządzenia wylotowe.

Ustawa o broni i amunicji wyklucza możliwość wydania pozwolenia na **broń szczególnie niebezpieczną** (wyjątkiem są świadectwa broni, które jednak pozostają poza zakresem analizy w niniejszej opinii), do której zalicza:

- 1) samoczynną broń palną, zdolną do rażenia celów na odległość;
- 2) broń palną wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
- 3) broń palną wyposażoną w tłumik huku lub przystosowaną do strzelania z użyciem tłumika huku;
- 4) broń palną, której nie można wykryć przy pomocy urządzeń przeznaczonych do kontroli osób i bagażu (art. 10 ust. 5 uobia).

Analiza przepisu wskazuje, że przedmiotem zakazu, zawartego w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, nie jest broń palna z tłumikiem huku, a w każdym razie nie każda taka broń, lecz jedynie broń palna wyposażona w tłumik huku lub przystosowana do strzelania z użyciem tłumika huku, a więc broń, która ze swej istoty, konstrukcji i przeznaczenia jest lub może być w taki tłumik wyposażona. Pozwoleń na taką broń się nie wydaje (z wyjątkami precyzyjnie sformułowanymi w ustawie – szerzej na ten temat w części opinii pt. *Możliwość wydawania myśliwym pozwoleń na broń szczególnie niebezpieczną – nowelizacja ar. 10 ustawy o broni i amunicji*).

Ustawodawca nie zdefiniował, jaką broń palną należy uznać za wyposażoną w tłumik huku lub przystosowaną do strzelania z użyciem tłumika huku. Wydaje się jednak, że nie może tu chodzić o każde zamontowanie urządzenia, służącego wyciszeniu huku wystrzału (szerzej na ten temat w części opinii pt. *„Legalność używania tłumików huku*).

Legalność używania tłumików huku

Należy poddać analizie dopuszczalność zamontowania tłumika huku na posiadanej na podstawie stosownego pozwolenia broni palnej. Zakres analizy nie dotyczy – jak już wspomniano – świadectw broni.

Istotne jest, że żadne pozwolenie na broń, wydane przed dniem 29 lutego 2020 r. (data wejścia w życie nowelizacji zmieniającej art. 10 uobia), nie uprawniało posiadacza broni do nabycia i posiadania broni szczególnie niebezpiecznej. Tym samym żadna broń, nabyta przed tą datą, nie należy do broni palnej, zakwalifikowanej jako broń wyposażona w tłumik huku lub przystosowana do strzelania z użyciem tłumika huku. Uzyskanie pozwolenia na taką broń i jej legalne nabycie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Ustawa o broni i amunicji zabrania wydawania pozwoleń na broń wyposażoną w tłumik huku lub przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huku. *A contrario*, jeżeli jakiś model broni nie jest wyposażony konstrukcyjnie przez producenta w tłumik huku oraz nie jest przystosowany (konstrukcyjnie) do strzelania z użyciem tłumika huku, to broni takiej nie można zakwalifikować do kategorii szczególnie niebezpiecznej, o której

CHRÓŚCIK

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH

mowa w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia. Jeżeli zaś broń nie podlega definicji z art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, to zamontowanie na niej urządzenia wylotowego (w rozumieniu Polskiej Normy), spełniającego funkcję tłumika huk, bądź też wielofunkcyjnego urządzenia wylotowego, będącego m.in. tłumikiem huk, nie czyni jej bronią szczególnie niebezpieczną, o której mowa w przywołanym przepisie.

Należy podkreślić, że wyposażenie broni w urządzenie wylotowe nie stanowi przeróbki broni w rozumieniu art. 6 ust. 1 uobia. Dokonywanie przeróbek broni zmieniających jej rodzaj, kaliber lub przeznaczenie, a w szczególności przerabianie broni przystosowanej wyłącznie do amunicji wypełnionej chemicznymi środkami obeszczadniającymi lub do amunicji ślepej, dostosowujące ją do wystrzelenia pocisku z lufy albo z elementu zastępującego lufę w wyniku działania sprężonych gazów powstających na skutek spalania materiału miotającego jest zabronione i traktowane jako wyrób broni. Do tej kategorii czynności nie należy czynność zamontowania urządzenia wylotowego o funkcji tłumika huk. Zamontowanie tłumika huk nie jest bowiem zmianą żadnej z cech, wymienionych w art. 6 ust. 1 uobia, tj. nie jest zmianą rodzaju, kalibru lub przeznaczenia. Rodzaje broni określa bowiem art. 4 ust. 1 pkt 1-4 uobia (mowa o tym w uzasadnieniu do projektu ustawy), i są to: broń palna, broń pneumatyczna, miotacze gazu obeszczadniającego oraz narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu. Kaliber broni jest to parametr broni określony wartością wyrażoną w jednostkach długości albo wagomiarowo, zawartą w oznaczeniu naboju scalonego przeznaczonego dla danej broni, a w przypadku broni rozdzielnego ładowania - wyrażoną w jednostkach długości albo wagomiarowo najmniejsza średnica części prowadzącej przewodu lufy (art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o działalności koncesjonowanej). Zamontowanie tłumika huk nie zmienia również przeznaczenia broni. Przeznaczeniem broni jest bowiem cel jej wydania, o którym mowa w art. 10 ust. 2 uobia, tj. ochrona osobista, ochrona osób i mienia, cel łowiecki, sportowych, rekonstrukcje historyczne, kolekcjonerstwo, cel pamiątkowy lub szkoleniowy.

Trafność wyrażonego poglądu prawnego o dopuszczalności montowania do broni palnej urządzenia wylotowego o funkcji tłumika huk potwierdza praktyka, oparta na opinii technicznej Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia z dnia 28 maja 2015 r. (nr 1465/C), przedłożona przez Zleceniodawcę na potrzeby niniejszej opinii prawnej. Z opinii WITU wynika jednoznacznie, że – w ocenie Instytutu – *„za broń przystosowaną do strzelania z użyciem tłumika huk należą uważać wyłącznie broń, w której zastosowano rozwiązania konstrukcyjne opracowane wyłącznie w celu możliwości zamocowania takiego tłumika.”* Pogląd ten WITU oparł na doświadczeniu technicznym wskazującym, że *„w praktyce można znaleźć rozwiązania pozwalające zamontować tłumik do każdej broni, niekoniecznie za pomocą połączenia gwintowanego. Techniczne rozwiązania takiego montażu są bardzo różnorodne i umożliwiają przymocowanie tłumika dźwięku, np. do podstawy muszki, urządzenia wylotowego czy wręcz do „gołej lufy”.* Już z samych przedstawionych względów praktycznych za niedopuszczalną należy uznać wykładnię przepisu art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, która nakazywałaby uznać za broń szczególnie niebezpieczną taką broń, do której możliwe jest zamontowanie jakiegokolwiek tłumika huk, skoro montaż taki jest możliwy technicznie na każdym rodzaju lufy, a więc i w każdym rodzaju broni. W tym poglądzie bowiem każdą broń należałoby uznać za

CHRÓŚCIK

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH

szczególnie niebezpieczną, skoro każda nadaje się do zamontowania na niej tłumika huk. Czyniłoby to przepis ustawy niewykonalnym, ponieważ wykluczałoby wydanie pozwolenia na broń w każdym przypadku. Pogląd ten jest nie do przyjęcia ze względu na zasadę domniemania racjonalnego ustawodawcy. Zasada ta nakazuje interpretować przepisy w taki sposób, aby przepis był możliwy do zastosowania ze względu na cel regulacji, co w analizowanej sprawie będzie oznaczało uwzględnienie stanu wiedzy i możliwości technicznych, o których mowa w opinii WITU, i w konsekwencji przyjęcie, że pojęciem broni wyposażonej w tłumik huk lub przystosowanej z użyciem tłumika huk objęte jedynie modele broni, przewidziane już na etapie konstrukcyjnym do wykorzystywania tłumika huk.

Możliwość wydawania myśliwym pozwoleń na broń szczególnie niebezpieczną – nowelizacja art. 10 ustawy o broni i amunicji

Ustawą z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia zwalczania chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. poz. 148) znowelizowano m.in. ustawę o broni i amunicji. Z generalnego zakazu wydawania pozwoleń na broń szczególnie niebezpieczną w zakresie broni wyposażonej w tłumik huk lub przystosowanej do zamontowania tłumika huk wyłączono pozwolenia na broń do celów łowieckich, ograniczając jednocześnie ten wyjątek do przypadków używania jej wyłącznie do wykonywania odstrzału sanitarnego z nakazu wydanego na podstawie przepisów o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt. W ten sposób powstała konstrukcja ustawowa, w myśl której osobom uprawnionym do wykonywania polowania, może być wydane pozwolenie na broń szczególnie niebezpieczną w postaci broni palnej wyposażonej w tłumik huk lub przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huk, przy czym posiadacz takiej broni może jej używać wyłącznie do wykonywania odstrzału sanitarnego – zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

Należy natomiast odnotować, że ustawodawca ani w poprzednim brzmieniu ustawy (przed omawianą wyżej nowelizacją), ani w aktualnym jej brzmieniu, nie reguluje używania broni palnej z zamontowanymi urządzeniami wylotowymi, innymi niż wyposażone w tłumik huk (szerzej o rozróżnieniu pomiędzy tłumikami huk a urządzeniami wylotowymi w części opinii pt. Tłumiki huk (dźwięku) a urządzenia wylotowe – dylematy interpretacyjne). Mając na uwadze, że obywatelowi wolno to, co prawem dozwolone, należy więc wywodzić, że brak regulacji ustawowej w omawianej kwestii nakazuje uznać, że używanie takich urządzeń jest prawnie dozwolone – bez żadnych dodatkowych obwarowań w postaci pozwolenia czy zgłoszenia. Konsekwencją wyrażonego poglądu jest więc konkluzja, że broń z zamontowanym urządzeniem wylotowym może być przez legalnego posiadacza używana w granicach i na zasadach określonych w pozwoleniu i ustawie.

Wracając więc do zagadnienia wyjściowego, należy skonstatować, że zamontowanie urządzenia wylotowego o funkcji tłumika huk do broni posiadanej do celów łowieckich nie czyni tej broni szczególnie niebezpieczną, nie wymaga pozwolenia ani zgłoszenia. Jednym słowem jest prawnie ambiwalentne. Urządzenia wylotowe

o funkcji tłumika huków mogą być montowane na każdym modelu broni pod warunkiem, że nie podpada on pod definicję broni szczególnie niebezpiecznej, wymienionej w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia. Na takich samych zasadach urządzenia wylotowe o funkcji tłumika huków są dozwolone dla posiadaczy broni do celów sportowych czy kolekcjonerskich – na zasadach, na jakich są dozwolone dla posiadaczy broni do celów łowieckich. Nowelizacja ustawy o broni i amunicji nie objęła tej grupy pozwoleń na broń – sytuacja prawna posiadaczy broni sportowej i kolekcjonerskiej nie uległa więc zmianie (mogli i nadal mogą używać broni z zamontowanym urządzeniem wylotowym).

I tu wyłania się pytanie o cel interwencji legislacyjnej w brzmieniu ustawy o broni i amunicji, przeprowadzonej ustawą z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia zwalczania chorób zakaźnych u zwierząt. W uzasadnieniu projektu ustawy wskazano, *„Przedmiotowe zmiany mają na celu umożliwienie używania do wykonywania odstrzału sanitarnego z nakazu wydanego na podstawie przepisów o ochronie zdrowia zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt – broni do celów łowieckich wyposażonej w tłumik huków (dźwięku). Aktualnie nie ma możliwości używania przez myśliwych tłumików huków przy wykonywaniu takiego odstrzału. Umożliwi to skuteczny odstrzał dzików, przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka przepłaszania watah (co sprzyja rozprzestrzenianiu się ASF) w związku z ograniczeniem huków towarzyszącego wystrzałowi. Ponadto używanie tłumików huków spowoduje, że odstrzał sanitarny dzików prowadzony w porze nocnej, na terenach zurbanizowanych, stanie się mniej uciążliwy dla mieszkańców.”*

Warto przy tym zasygnalizować, choć ustawodawca wprost nie odwołuje się do względów ochrony środowiska, że dopuszczenie wprost broni szczególnie niebezpiecznej wyposażonej w tłumik huków do wykonywania odstrzałów sanitarnych, wpisuje się w cele unijnej polityki środowiskowej w zakresie ochrony przed hałasem, która ma służyć osiągnięciu wysokiego poziomu zdrowia i ochrony środowiska, które to względy mają w polityce wspólnotowej istotne znaczenie (Dyrektywa 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnosząca się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku – Dz. Urz. UE L.189).

Pogląd z uzasadnienia projektu nasuwa pewne wątpliwości – wydaje się bowiem, że w zakresie, w jakim projektodawcy wskazują, że aktualnie nie ma możliwości używania przez myśliwych tłumików huków, jest pewnym uproszczeniem. Jak bowiem wyżej wykazano, nie ma prawnych przeciwwskazań do tego, aby myśliwy wykonywał polowanie z użyciem broni zaopatrzonej w urządzenie wylotowe o funkcji tłumika huków, zamontowane do tradycyjnej broni łowieckiej (podobnie jak nie ma przeciwwskazań do używania broni zaopatrzonej w urządzenie wylotowe przez sportowców czy kolekcjonerów). Ustawa daje więc myśliwym nową możliwość, pozwalającą na wykorzystywanie broni szczególnie niebezpiecznej, co wcześniej było zakazane, ograniczając ją jednocześnie do wykonywania odstrzałów sanitarnych.

Wykonywanie polowania z broni z zamontowanym urządzeniem wylotowym o funkcji tłumika huków

CHRÓŚCIK

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH

Niezależnie od prawnej dopuszczalności używania takich urządzeń wylotowych, polowanie z użyciem tłumika huku w Polsce się „nie przyjęło”. Wydaje się jednak, że chodzi tu raczej o kwestie przywiązania do tradycji łowieckich i łowieckich zwyczajów, oceny środowiska łowieckiego, które wśród członków Polskiego Związku Łowieckiego odgrywają wyjątkowo ważną rolę. Wszak celem łowiectwa jest spełnianie potrzeb społecznych w zakresie uprawiania myślistwa, kultywowania tradycji oraz krzewienia etyki i kultury łowieckiej (art. 3 pkt 4 Prawa łowieckiego). Polowanie oznacza tropienie, strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie sposobami dozwolonymi zwierzyny żywej - zmierzające do wejścia w jej posiadanie (art. 4 pkt 1 Prawa łowieckiego). Myśliwską bronią palną (wspomniany art. 4 pkt 1 Prawa łowieckiego), czy też bronią do celów łowieckich (jak chce art. 10 ust. 4 pkt 3 uobia) jest broń dopuszczona do wykonywania polowań na podstawie odrębnych przepisów. Przepisami tymi są przepisy ustawy – Prawo łowieckie i aktów wykonawczych do tej ustawy. Rodzaje broni używanej do wykonywania polowania, zostały precyzyjnie określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz. U. poz. 548, z późn. zm). Zgodnie z jego przepisami (§3 wspomnianego rozporządzenia), do wykonywania polowania oraz odstrzału zwierząt stanowiących nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka dopuszczona jest wyłącznie myśliwska broń palna długa centralnego zapłonu, o lufach gwintowanych lub gładkich, z wyłączeniem broni czarnoprochowej, pistoletów i rewolwerów, z której po maksymalnym załadunku można oddać najwyżej sześć pojedynczych strzałów, z tym że do magazynka broni samopowtarzalnej można załadować jednorazowo najwyżej dwa naboje. Używana do polowania broń myśliwska o lufach gwintowanych musi być przeznaczona do strzelania amunicją myśliwską charakteryzującą się energią pocisku nie mniejszą niż 1000 J w odległości 100 m od wylotu lufy, przy czym polowanie na zwierzynę grubą odbywa się wyłącznie z użyciem wspomnianej broni myśliwskiej oraz naboju myśliwskich, z wyłączeniem naboju myśliwskich z pociskami pełnopłaszczowymi, przy czym:

- 1) przy polowaniu na łosie, energia pocisku w odległości 100 m od wylotu lufy nie może być mniejsza niż 2500 J;
- 2) przy polowaniu na jelenie, daniela, muflony i dziki, z wyłączeniem dzików warchlaków, energia pocisku w odległości 100 m od wylotu lufy nie może być mniejsza niż 2000 J.

Dopuszcza się polowanie na zwierzynę grubą, z wyjątkiem łosi i jeleni byków, z użyciem broni myśliwskiej o lufach gładkich oraz myśliwskich naboju kulowych. Natomiast do wykonywania polowania na zwierzynę drobną, używa się wyłącznie broni myśliwskiej o lufach gładkich oraz myśliwskich naboju śrutowych ze śrutem o średnicy do 4,5 mm. Wreszcie do wykonywania polowania na drapieżniki używa się broni myśliwskiej o lufach gwintowanych oraz naboju myśliwskich, w tym naboju z pociskami pełnopłaszczowymi, lub broni myśliwskiej o lufach gładkich oraz naboju myśliwskich kulowych lub śrutowych ze śrutem o średnicy do 4,5 mm.

W dalszych przepisach (§ 4) rozporządzenie określa możliwość wykorzystywania przy wykonywaniu polowania urządzeń optycznych (w tym noktowizyjnych). Nie przewiduje wykonywania polowania z użyciem broni szczególnie niebezpiecznej, wyposażonej w tłumik huku lub przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huku.

CHRÓŚCIK

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH

Przepisy rozporządzenia w sprawie wykonywania polowania i znakowania tusz nie przewidują wykonywania polowania z użyciem broni szczególnie niebezpiecznej, i to żadnej broni, wymienionej w art. 10 ust. 5 pkt 1-4 uobia. Nie wypowiedają się natomiast co do wykonywania polowania z użyciem broni z zamontowanymi urządzeniami wylotowymi, w tym z funkcją tłumika huk.

Przez nowelizację ustawy o broni i amunicji – w zakresie zmiany brzmienia art. 10 ust. 5 pkt 3 w zw. z ust. 5a uobia, stworzono normę o charakterze wyjątkowym, trzeba jednak stanowczo podkreślić, że nie jest to wyjątek do przepisów prawa łowieckiego, ponieważ nadal nie można wykonywać polowania z użyciem broni szczególnie niebezpiecznej, wyposażonej w tłumik huk lub konstrukcyjnie przystosowanej z użyciem tłumika huk. Wyjątek dotyczy wyłącznie wykonywania odstrzałów sanitarnych na podstawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, nie zaś wykonywania polowania. W wykonywaniu polowania, zasadach jego wykonywania oraz broni palnej do tego celu, po nowelizacji nic się – z prawnego punktu widzenia nie zmieniło. Inaczej mówiąc, myśliwy nie może wykonywać polowania z użyciem broni szczególnie niebezpiecznej, o której mowa w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, chociaż może uzyskać na nią pozwolenie, jeżeli ważną przyczyną posiadania przez niego takiej broni będzie wykonywanie odstrzałów sanitarnych na podstawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Na tle przywołanej regulacji ustawowej pojawiają się dwa zagadnienia, budzące poważne wątpliwości prawne. Po pierwsze, czy myśliwy, posiadający wydane przed wejściem w życie ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia zwalczania chorób zakaźnych zwierząt pozwolenie na broń do celów łowieckich, nieobejmujące oczywiście broni szczególnie niebezpiecznej, o której mowa w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, może nabyć taką broń na podstawie dotychczasowego pozwolenia, czy też powinien występować o nowe pozwolenie? Po drugie, czy nie posiadając takiego pozwolenia, może wykonywać polowanie z takiej broni, np. użyczanej od innego myśliwego? Wydaje się, że odpowiedź na oba te pytania będzie uzależniona od zakresu udzielonego pozwolenia na broń do celów łowieckich. Ustawa o broni i amunicji wymaga, aby broń posiadać na podstawie pozwolenia, określającego cel, w jakim zostało wydane oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni. Ponieważ broń szczególnie niebezpieczna, wymieniona w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia jest z mocy prawa zabroniona, organy właściwe w sprawach pozwoleń na broń często wprost w decyzji wskazują wyłączenie takiej broni z zakresu pozwolenia. Inne organy w decyzjach administracyjnych o pozwoleniu na broń takiego wyłączenia nie wskazują, ponieważ trafnie wywodząc taki zakaz wprost z przepisu ustawy. Jednak broń szczególnie niebezpieczna nie jest żadnym szczególnym rodzajem broni. Po zmianie przepisów uzasadniony wydaje się pogląd, w myśl którego pozwolenie na broń do celów łowieckich określone z wyłączeniem broni szczególnie niebezpiecznej, będzie wymagało zmiany – stosownie do brzmienia art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, co pozwoli bez najmniejszej wątpliwości potwierdzić uprawnienie legalnego posiadacza broni do nabycia i posiadania broni odpowiadającej definicji z art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia., oraz nabyć broń szczególnie niebezpieczną – zgodnie z art. 61 ust. 8 ustawy o obrocie koncesjonowanym. Trzeba bowiem pamiętać, że zarówno przy wykonywaniu polowania, jak i odstrzału sanitarnego,

10

myśliwy musi legitymować się stosownym dokumentem, potwierdzającym posiadane przez niego pozwolenie na broń. Pozwolenie z wyłączeniem broni szczególnie niebezpiecznej, wyposażonej w tłumik huk zawsze rodzić będzie niebezpieczeństwo przekroczenia uzyskanego pozwolenia, z czym mogłyby się wiązać konsekwencje prawne, i to zarówno w sferze odpowiedzialności karnej, jak i niebezpieczeństwa cofnięcia pozwolenia na broń.

Przystrzelanie broni szczególnie niebezpiecznej

Powstaje również niezwykle istotne zagadnienie dopuszczalności przygotowania broni do wykonywania odstrzałów sanitarnych, w szczególności poprzez dokonanie czynności przystrzelania broni.

Ustawa o broni i amunicji formalnie ogranicza bowiem w art. 10 ust. 5a możliwość używania takiej broni wyłącznie do wykonywania odstrzału sanitarnego z nakazu wydanego na podstawie przepisów o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt. Pytanie brzmi zatem, czy w zakresie wykonywania odstrzału sanitarnego z broni, o której mowa w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, mieści się przygotowanie broni do wykonania tego odstrzału poprzez jej przystrzelanie na strzelnicy w celu ustawienia odpowiednich paramentów, osiągnięcia maksymalnej celności i powtarzalności, zgodnie z zasadami etyki łowieckiej?

Istotne znaczenie wydają się mieć obowiązki myśliwego, zawarte w rozporządzeniu w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz, w Rozdziale 3. Przepisy o zachowaniu bezpieczeństwa na polowaniach. Zgodnie z § 8 wspomnianego rozporządzenia, myśliwy jest odpowiedzialny za bezpieczne używanie broni i amunicji i jest obowiązany do przestrzegania następujących zasad:

- 1) używania broni myśliwskiej sprawnej technicznie;
- 2) przystrzeliwania broni co najmniej raz w roku;
- 3) sprawdzania każdorazowo przed załadowaniem broni, czy lufy nie są zatkane;
- 4) trzymania broni zawsze lufami skierowanymi w górę lub w dół: podczas ładowania i rozładowania broni, poruszania się w terenie, w czasie przerw w polowaniu, zajmowania miejsca w pojeździe lub wychodzenia z niego i w innych podobnych okolicznościach - niezależnie od tego, czy broń jest załadowana, czy rozładowana.

Wykonanie odstrzału sanitarnego powierza się Polskiemu Związkowi Łowieckiemu, który zleca go zarządom lub dzierżawcom obwodów łowieckich. Odstrzał wykonują myśliwi – członkowie Polskiego Związku Łowieckiego, na zasadach przewidzianych dla wykonywania polowania. Obowiązki w zakresie bezpieczeństwa wykonywania polowania obowiązują ich w pełnym zakresie, co oznacza, że ponoszą oni odpowiedzialność za użycie broni sprawnej technicznie, przystrzelanej co najmniej raz w roku – stosownie do postanowień wspomnianego rozporządzenia. W tym celu mają oni nie tylko prawo, ale wprost obowiązek stawić się z każdą posiadaną bronią, w tym i z bronią wyposażoną w tłumik huk (szczególnie niebezpieczną), i wykonać czynności przystrzelania broni, o ile taką broń posiadają i z takiej broni zamierzają wykonywać odstrzały sanitarne.

Tłumiki huk (dźwięku) a urządzenia wylotowe – dylematy interpretacyjne

Powyższa analiza dotyczy wyłącznie broni szczególnie niebezpiecznej w rozumieniu art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia. Poza jej zakresem, a również i poza zakresem wyartykułowanych wątpliwości, pozostaje broń, do której zamontowano urządzenia wylotowe, pełniące funkcję tłumików dźwięku. Jak bowiem wspomniano, nie podlegają one ograniczeniom w nabywaniu, posiadaniu i wykorzystywaniu – w granicach wyznaczonych pozwoleniem na broń.

Zagadnieniem, które może budzić wątpliwości, będzie jedynie zakwalifikowanie danych urządzeń wylotowych do węższej kategorii tłumików huk, o których mowa w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia, ponieważ podlegają one szczególnej, dalej idącej reglamentacji.

Wydaje się, że odpowiedzi na to pytanie należy szukać w przepisach ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym i aktach wykonawczych do niej. Klasyfikację rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagane uzyskanie koncesji, określa Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, uwzględniając aktualną wiedzę techniczną z zakresu wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz konieczność ich wyczerpującego sklasyfikowania (art. 7 ust. 3 ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym).

W wydanym na podstawie wspomnianej delegacji ustawowej rozporządzeniu, tłumiki dźwięku zostały – co do zasady – zaliczone do wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (część IV załącznika do rozporządzenia, pozycja WT XIV). Kwalifikacja ta ma znaczenie generalne, ponieważ ust. 1 pozycji WT XIV został uzupełniony uwagą w brzmieniu: *Wymienione w ust. 1 wyroby nie obejmują montażu oraz celowników do broni przeznaczonej na rynek cywilny i urządzeń wylotowych, w tym: tłumików płomienia, hamulców wylotowych, osłabiaczy podrzutu oraz wielofunkcyjnych urządzeń wylotowych.* Tym samym z obrotu koncesjonowanego wyłączone zostały wprost różne wyroby, w tym w szczególności wszystkie wielofunkcyjne urządzenia wylotowe, a także inne urządzenia wylotowe, nieobjęte zakresem ust. 1 pozycji WT XIV. Katalog urządzeń wylotowych ma charakter otwarty, a wymienione urządzenia wylotowe służą jedynie egzemplifikacji pojęcia.

Jednoznacznie obrotowi koncesjonowanemu podlegają tłumiki dźwięku o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Również jednoznacznie obrotowi koncesjonowanemu nie podlegają urządzenia wylotowe o przeznaczeniu cywilnym (wszystkie te, które nie posiadają przeznaczenia wojskowego lub policyjnego). Według uwagi do ust. 1 w pozycji WT XIV, rygor obrotu koncesjonowanego nie dotyczy dwóch grup wyrobów:

- montażu oraz celowników do broni przeznaczonej na rynek cywilny,
- urządzeń wylotowych (jak należy wywodzić – wszystkich tego typu urządzeń) – w tym przykładowo wymienionych tłumików płomienia, hamulców wylotowych, osłabiaczy podrzutu oraz wielofunkcyjnych urządzeń wylotowych.

Z wywiedzionych z Polskiej Normy definicji wynika, że obrotowi koncesjonowanemu nie podlegają więc również tłumiki dźwięku o przeznaczeniu czysto cywilnym, które należy zakwalifikować jako urządzenia wylotowe, oraz wielofunkcyjne urządzenia wylotowe, spełniające m.in. funkcję tłumików dźwięku.

Do kategorii urządzeń wylotowych należy więc zaliczyć tłumiki dźwięku inne niż wymienione w ust. 1 pozycji WT XIV, tj. takie, które nie mają przeznaczenia wojskowego lub policyjnego.

Wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym są wyroby zaprojektowane dla celów wojskowych lub policyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 13 ustawy o obrocie koncesjonowanym). O przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wyrobu decydują więc dwa elementy, które muszą zaistnieć kumulatywnie: deklaracja producenta, zawarta w specyfikacji produktu wskazującej jego przeznaczenie, oraz ujęcie w rozporządzeniu w sprawie klasyfikacji rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagane uzyskanie koncesji.

Na tle przedstawionej analizy wyłania się więc zagadnienie, czy wykonywanie odstrzału sanitarnego przez myśliwego posiadającego pozwolenie na broń do celów łowieckich może być wykonywane przy użyciu broni palnej do celów łowieckich zaopatrzonej w urządzenie wylotowe lub wielofunkcyjne urządzenie wylotowe niebędące tłumikiem dźwięku w myśl przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie klasyfikacji rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagane uzyskanie koncesji?

W ocenie autora niniejszej opinii na to pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej. Skoro bowiem ustawa o broni i amunicji wypowiada się jedynie co do broni szczególnie niebezpiecznej, wyposażonej, jak wywiedziono wcześniej – konstrukcyjnie, w tłumik huków lub przeznaczonej do strzelania z użyciem tłumika huków, a milczy w kwestii zakazu stosowania urządzeń wylotowych, to strzelanie przez osobę uprawnioną z takiej broni, jako przez prawo niezakazane, należy uznać za dopuszczalne. Pogląd ten oparty jest na następującym rozumieniu przepisów:

- 1) urządzenia wylotowe, niebędące tłumikami dźwięku o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym nie podlegają reglamentacji ustawowej w zakresie nabywania i posiadania,
- 2) tłumiki dźwięku (zwane też tłumikami huków) nie stanowią istotnej części broni, na którą takie pozwolenie byłoby wymagane,

- 3) zamontowanie urządzenia wylotowego na broni, która konstrukcyjnie nie jest wyposażona w tłumik huk, ani konstrukcyjnie nie jest przeznaczona do strzelania z użyciem takiego tłumika huk, nie czyni broni szczególnie niebezpieczną,
- 4) z perspektywy zasad wykonywania polowania, skoro ustawa o broni i amunicji wprowadziła możliwość wykonywania odstrzału sanitarnego dopuściła wykonywanie go przy użyciu broni zaopatrzonej w tłumik huk, to w myśl wniosku a maiori ad minus należy wywodzić bez większej wątpliwości o dopuszczalności wykonywania takiego odstrzału sanitarnego również z tradycyjnej broni łowieckiej z zamontowanym urządzeniem wylotowym o funkcji tłumika huk.

Podsumowanie

Nowelizacja przepisów, wprowadzająca wyłączenie – w stosunku do myśliwych – zakazu wydawania pozwoleń na broń palną uznaną za szczególnie niebezpieczną z racji jej wyposażenia w tłumik huk, może budzić poważne wątpliwości interpretacyjne, zasygnalizowane w treści analizy prawnej, przedstawionej powyżej.

W kontekście wątpliwości, wyartykułowanych w pytaniu wywołującym, należy zauważyć, że prawidłowa ich wykładnia nie może się ograniczyć do samych tylko reguł wykładni leksykalnej ustawy o broni i amunicji, lecz wymaga dokonania wykładni systemowej, polegającej na zestawieniu przepisów ustawy o broni i amunicji z przepisami ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz rozporządzenia w sprawie klasyfikacji rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagane uzyskanie koncesji oraz ustawy – Prawo łowieckie i rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz. Istnieją więc uzasadnione obawy co do przyszłej praktyki organów Policji w stosowaniu przepisów, choćby w zakresie przystrzelania przez myśliwych broni, o której mowa w art. 10 ust. 5 pkt 3 uobia.

Również w kwestii stosowania urządzeń wylotowych o funkcji tłumika dźwięku pozostają trudności interpretacyjne, szczególnie z uwagi na pewną nonszalancję pojęciową ustawodawcy. Raczej nie sposób kwestionować, że tłumik huk z ustawy o broni i amunicji jest tym samym urządzeniem, co tłumik dźwięku w ustawie o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – w uzasadnieniu do ustawy nowelizującej projektodawca ten dualizm pojęciowy dostrzega, podając obok siebie oba równoległe funkcjonujące w przepisach pojęcia.

Co do celu wspomnianej interwencji legislacyjnej raczej nie ma wątpliwości, że zmierzała ona do podniesienia skuteczności odstrzałów sanitarnych dzików w dobie ASF.

Ustawodawca poczynił tu znaczący wyjątek, dopuszczając nawet stosowanie

CHRÓŚCIK

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH

w tym celu broni szczególnie niebezpiecznej. Tym bardziej należy przyjąć, że dopuścić stosowanie – służących temu samemu celowi (wyciszeniu huku wystrzału) – urządzeń wylotowych, niewymagających pozwolenia, montowanych np. do tradycyjnej broni myśliwskiej, bo technicznie zabieg taki nie stanowi w chwili obecnej najmniejszego problemu.

Warto natomiast powtórzyć za projektodawcą ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, że „unijna dyrektywa w sprawie broni palnej nie nakłada żadnych ograniczeń na nabywanie, posiadanie i/lub korzystanie z tłumików dźwięku. Decyzja o zezwoleniu lub zakazie prowadzenia moderatorów dźwięku leży w gestii państw członkowskich. Dyrektywy ptasia i siedliskowa, a także konwencja berneńska, które wymieniają w odpowiednich załącznikach szereg zabronionych narzędzi, nie odnoszą się do tłumików dźwięku. Wskazuje to, że zagadnienie to zostało starannie przemyślane, ale wniosek był taki, że stosowanie tłumików/moderatorów dźwięku nie powinno być ograniczone w ramach prawodawstwa europejskiego i międzynarodowego.

Wiele państw członkowskich UE, takich jak Austria, Estonia, Finlandia, Francja, Irlandia, Łotwa i Szwecja - zezwala na korzystanie z moderatorów dźwięku i są one szeroko stosowane. Prawo w niektórych państwach, takich jak Dania, Norwegia, Szwajcaria czy Wielka Brytania, zaleca nawet korzystanie z moderatorów tłumików dźwięku.

Wnioski:

1. Na gruncie obowiązujących przepisów dopuszczalne jest wykonywanie odstrzału sanitarnego z użyciem broni szczególnie niebezpiecznej, wyposażonej w tłumik huku lub przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huku.
2. Inne urządzenia wylotowe, nienależące do kategorii tłumików dźwięku w rozumieniu ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, nie są zabronione i mogą być stosowane na broni, bez żadnych dodatkowych wymogów, w szczególności bez ograniczeń w zakresie celu posiadania broni, wskazanego w pozwoleniu na broń.

Włodzimierz Chróścik

radca prawny

